

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχειν εκ του προηγουμένου)

Σιφιαχοδοσαν τώρα με περισσότερη λύσσα, με περισσότερο πείσμα. Τά ξίφη τους πετούσαν σπίθες καθώς συνεκρούοντο.

Έξωφρα ο Ιπλότης ανέλιξηφόρ το άλογο του να τινάζεται απότομα και να γονατίζει.

Τι είχε συμβεί ;
'Ο ψευτοχαιρικός, ο όποιος παρέσυρε τις δύο γυναίκες ως το μέρος αυτό, είχε φθάσει σωρόμοιος με την κοιλιά, πίσω άπ' τον Ιπλότη και τραβώντας το μαχαίρι του είχε χτυπήσει τ' άλογο του στο πόδι...

Τό δυστυχισμένο ζώο χλιμίντρισε πονεμένα και σωριάστηκε κάτω...
'Ο Ιπλότης πρόφτασε να πηδήσει στο έδαφος και να σταθή όρθιος από τον αναπάντο του, αποκορώνων τά χτυπήματά του. Συγχρότως όμως έβλε το χωρικό να τον πλησιάζει και να σηκώνει το μαχαίρι του. Θά τό βούβιζε άνάμεσα στους όμοιους του άν δέν πρόφτανε να πηδήσει πλαγίως.

Μολαταύτα τό χτύπημα τόν βόηκε και τόν τραυμάτισε στο χέρι. 'Η όθλιος τού Ιπλότου ήταν κρίσιμη. Θά τόν ξεμπόρευαν έτσι, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα... Τομαζόνταν να στραφή έναντιόν τού χωρικού όταν τόν έβλε να πέφτει με τό κεφάλι θρυμματισμένο !...

Τι ήταν πάλι αυτό ;
'Ενας νέος Ιπλότης είχε φτάσει εκεί τή στιγμή αυτή. 'Ενας τρομερός, πανιψηφό Ιπλότης, με τό σπαθί ξεγυμνωμένο, με τή όψη άγριεμένη.

- Κοιλία τού Σιτανά !... Χίλιος διαβόλοι !... Πνεύματα τής Κολάσεως, ξεφρόνησε ό νέος αυτός Ιπλότης. Τι βλέπω εδώ !... Γυναίκες !... Προσωπιδωφόροι !... Σκοτωμένοι !... Μά τάς βρονάξ του Θεού !... Πρόκειται λοιπόν περιένδρας !...

'Ηταν ό τρομερός Ρολάνδος Φερουιλιάκ, ο όποιος, χωρίς να χάζει καρό γύρισε κ' έπρε στο νεαρό Ιπλότη :

- 'Ε ! νεαρό ! Κόρν ντέλι κόρνι ! κάμε μου θέση να τινάζω τή μάσκα από τό πρόσωπο αυτού του άρχεου !

'Ο άπαγωγός τής 'Ιωάννας δέν είχε καμμά διάθεσι να χτυπήθι με τό αυδερόστηθο αυτό πολεμιστή. 'Εστρεψε λοιπόν κ' άρχισε να φεύγει όσο μπορούσε πιο γρήγορα. Τό άλογο του είχε χτυπηθή. Καβάλλους τό πρώτο που βόηκε μπρός του κ' έγινε άφαντος...

- 'Εμπρός ! φώναξε τότε ό τρομερός πολεμιστής, άς τόν κυνηγήσουμε Γεζαβέλα !

'Η Γεζαβέλα ώρμησε καλπάζοντας σαν να κάλυπε δόκληρη ίλη. Σάν μαύρο σύγγερο κυνηγημένο από τό βοηθή έτρεχε γι φοράδα τού τρομερού λοχαγού.

Σέ λίγο ό προσωπιδωφόρος Ιπλότης άκουσε πίσω του τόν τρομερό αυτό καλπασμό. 'Από τρομό μη δεχτή καμμά σφαίρα στις πλάτες, σταμάτησε τό άλογο του κ' έβγαλε τή μάσκα :

- Λοιπόν, κύριε Φερουιλιάκ, φώναξε, άφού ήθελες νύ μάθης ποίος είμαι, μάθε το. Νά με !...

- Βροντές τού ουράνου ! φώναξε ό τυχοδιώκτης. 'Ο βαρώνος Σενείλ !

- 'Εγώ, δόκλιχρος, άγαπητέ μου λοχαγέ, άπάντησε εκείνος. Και σάς χροστό εγνομοσύνη.

- Εγνομοσύνη σε μένα ! φώναξε ό Ρολάνδος κατάπληκτος.

- Ναι, γιατί μου έκάρμα μά έκδοούλευσι, έπρε ό άλλος.

- 'Ω ! κερανοί του Θεού ! Δέν ξέρω να σάς έκαμα καμμά έκδοούλευσι.

'Ο Σενείλ έγέλασε.

- Μήπως έγινες ήθικολόγος λοχαγέ ; ρώτησε.

- Καμμά φορά, άπάντησε ό Φερουιλιάκ έχω και κάτι τέτοιους στιγμές. 'Αλλωστε, πρέπει να ξέρετες, βαρώνε, όταν ό διάβολος γεράσει...

- Γίνεται καλόγερος, πρόσθεσε ό Σενείλ. Τό ξέρω...

- 'Αλλά ποιά έκδοούλευσι σάς προσέφερα ;

- Δέν πρόκειται για κείνη τή μαριόλα, που θέλησα ν' άρπάξω, έξακολούθησε ό Σενείλ, και ή όποια θά με ήβλε θαυμάσια γιά σίγγινο, όχι όμως για φίλο... 'Η έκδοούλευσι για τήν όποια σ' άγαχιστώ ένε ότι μ' έγλύτωσε άπό τόν Ιπλότη με τόν όποιο ελγα πιστευί... 'Ο δαμονιομόιος εκείνος νέος εινε τρομερός ξεφομάχος και κατάρθωσε ναποκορούση τά έπιτηδειότερα χτυπήματά μου ;

- Τότε θά εινε μαθητής του Κομμάρχου, έπρε ό Φερουιλιάκ, έκτός εάν εινε κανέναν άπό τούς δικούς μου μαθητάς. Δέν τόν γνωρίζετε ;

- 'Οχι, δέν τόν γνωρίζω, άπάντησε ό βαρώνος.

όποιος δέ με γνωρίζει ούς' εκείνος.

- 'Αλλά τώρα, βαρώνε, πού πγαίνετε ; ρώτησε ό Φερουιλιάκ.

- Στόν πύργο Μομοροανά.

- Μά ό σταυλόρχης λείπει στό Παρίσι.

- Τό ξέρω, αλλά μου έχει επιτρέψει να μένω στό σπίτι του.

Κ' έσείς, λοχαγέ, από πού έρχεσθε, έτσι αυδερόστηθος και τρομερός ;

- 'Από τή Νορμανδία. 'Ο κοντόσταυλος μου έδωσε έντολη να είδοποιήσω τό γυίο του τόν δούκα Δαμβιλ ότι εινε άνάγκη να πάη μαζί με τούς όπλοφόρους του να συναντήση τό στρατό. Και άφού σεις, βαρώνε, έπρε τώρα ό κάτοχος τού φρουρίου Μομοροανού, σάς ζητώ φιλοξενία.

- Σάς τήν προσφέρω εθχαρίτως, έπρε ό Σενείλ.

- 'Υστερα από μικρή σιωπή ό Φερουιλιάκ ρώτησε τό βαρώνο :

- Βροντή του Θεού ! Ποίος διάβολος σε παρακίνησε να θέλης ναπάξεις εκείνη τή νέα ; 'Η άπαγωγή εινε τρέλλα ! 'Ακούστε έμένα πού σάς τό λέω, βαρώνε. Γιατί μου φαίνεται πως καμμά κοπέλα δέν άξίζει όσο ένα λαμπρό δειτνο με μιά καλή συντροφιά.

Και τώρα άς γυρίσουμε πάλι στόν 'Ιωάννη Τρεμιέ.

'Ο πρώην σύμβουλος τού κοινοβουλίου, συνοδευόμενος άπό τόν 'Ιουδελέττο έφτασε σε λίγο, τρελλός από τήν άγωνία του, στόν τόπο τής συμπλοκής.

'Όταν έβλε τήν 'Ιωάννα και τή Μαρίνα έντελώς όμιτες, μιά δυνατή κραυγή χαράς ξεέφυγε άπ' τα στήθη του. 'Η δύο γυναίκες ήσαν γονατισμένες μπρός σ' ένα νέο, ό όποιος άπλωνε τό γυμνό του μπράσο πληγωμένο και καταματωμένο στην κοιλία Μαρίνα.

'Η χίρα τού λοχία ήξερε να γιαιτρεύη πληγές. 'Αφού σταμάτησε λουτόν τό αίμα, ποίτρεχε άπ' τό τραύμα τού γενναίου Ιπλότου, τώλιε τό χέρι του με μιά λευκή τανία, μιλώδες συγγρόνος με θαυμασμό για τή γενναίότητα και τήν έπιδειξιότητα του :

- 'Ο μακαρίτης, ό άντρας μου, ό γενναίος Τουτερρόλ που ήταν σωστό παλληκάρι δέν θά τά κατάφερε καλύτερα !...

'Η 'Ιωάννα διήγηθηκε άμέσως στόν πατέρα της τά διατρέξανα και ό κ. Τρεμιέ εθχαρίστησε τόν άγνωστο νέο και τόν ρώτησε πως ονομάζονταν :

- Με λένε Διονύσιο Γενναίο, άπάντησ' εκείνος, ύστερ' από μικρό διαταγμό.

- 'Όνομα και πράγμα γενναίος !... φώναξε μ' ένθουσιασμό ή κυρία Τουτερρόλ.

- Λοιπόν, κύριε Διονύσιο Γενναίο, έπρε ό 'Ιωάννης Τρεμιέ, θά σάς παρακαλώ να μάς κίμετε τήν τιμή να μάς συνοδεύετε στό σπίτι μας. 'Εχετε οικογένεια στόν τόπο αυτό ;

- Όθε εδώ ούτε άλλου, άπάντησε ό νέος.

- Λοιπόν, έτε άποφασιστικά ό δικηγόρος, θά γίνης γυίος μου και άδελφός τής κόρης μου, ή όποια σου χροστό τήν τιμή της και ίσως και τή ζωή της ακόμα.

'Ο νέος δάκρυσε από συγκίνηση.

- Σάς εθχαριστώ, κύριε ! άπάντησε. Τά καλά σας λόγια επλήρωσαν με τό παραπάνο τήν ύπηρεσία που σάς προσέφερα. Λέχουσι τή φιλοξενία που με προσέφερατε μόνο γι' άπόψε. Άφριο πρέπει να έξακολουθήσω τό δρόμο μου.

'Η φωνή τού παλληκαριού αυτού, φωνή συμπαθητική και γεμάτη εικαχνεία, έκαμε βαθεία αίσθηση στην 'Ιωάννα. Κάθε λέξη του άγγιζε τήν καρδιά της κατάβαθα.

- Και γιατί λοιπόν θέλετε να μάς άφήσετε τόσο γλήγορα, κύριε, ρώτησε, δελά-δελά και κοκκινίζοντας ή 'Ιωάννα. 'Ακμα δε σάς είδαμε. 'Εγώ τουλάχιστο θά μείνω με τό παράπονο ότι δε θάχη χαραχτή βαθιά στή μνήμη μου ή είκόνα τού σωτήρος μου, για να τήν φέρνω στο νοι μου, όταν θά προσεύχομαι γι' αυτόν στό Θεό.

'Ο Διονύσιος Γενναίος χαμήλωσε τά μάτια του. 'Τά λόγια τής νέας μιλούσαν βαθεία, πολύ βαθεία στην καρδιά του...

Πέρασαν κατόπιν στην τραπεζαρία για να γευματίσουν.

'Εκει στό φως τών κηρών ή 'Ιωάννα κ' ό πατέρας της μπόρεσαν να έξετάσουν καλύτερα τόν νεαρόν Ιπλότη.

'Ηταν πραγματικά όρατος, γεμάτος χάρι και νεανική δροσιά, σωστός άρχοντας.

'Η 'Ιωάννα δέν χόρτανε να τόν κυτάξη...

- Και γιατί φύγατε άπ' τόν τόπο σας, κ. Γενναίο ; ρώτησε ό Τρεμιέ τόν Ιπλότη.

- Γιατί με κατεδίωξαν, κύριε. Είμαι Ούγενότος... 'Εφυγα και δέν θά γυρίσω άν δέν έκληρωώσω, μιά μέρα, τό σκοπό μου...

- Τι καλά που θά ήταν, έπρεν ό Τρεμιέ, άν θέλατε να μέινετε μαζί μας !...

('Ακολουθεί)

'Αρχισε να φεύγει όσο μπορούσε πιο γρήγορα

